

פסחים נז

2 ברייתות בעניין פאה

רבי שמעון	תנא קמא בברייתא 2	רבי יוסי	תנא קמא בברייתא 1
אף לכרוב (כל שלושתם)	ללפת ולקפלוט	אף לקפלוט (כל שלושתם)	ללפת ולכרוב
ללפת ולכרוב	ללפת ולקפלוט	ללפת ולכרוב	ללפת ולכרוב

עוד ברייתא: תנו רבנן: **בן בוהיין נתן פאה לירק, ובא אביו ומצאן לעניים שהיו טעונין ירק ועומדין על פתח הגינה. אמר להם: בני, השליכו מעליכם ואני נתן לכם כפליים במעושר, לא מפני שעני צרה, אלא מפני שאמרו חכמים אין נותנין פאה לירק.**
קושי על הברייתא: למה ליה למימרא להו לא מפני שעני צרה?
תירוץ: כי היכי דלא לימרו דחויי קא מדחי לן.

תנו רבנן: (ברייתא זו כנראה הובאה בגלל הברייתא הבאה – שתי ברייתות אלו נמצאות בתוספתא מנחות יג: ד)

בראשונה היו מניחין עורות קדשים בלשכת בית הפרוה, לערב היו מחלקין אותן לאנשי בית אב, והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע.
התקינו שיהיו מחלקין אותן מערב שבת לערב שבת, דאיתין כולהו משמרות ושקלן בהדדי. ועדיין היו גדולי כהונה נוטלין אותן בזרוע.
עמדו בעלים והקדישום לשמים.
אמרו: לא היו ימים מועטים עד שחיפו את ההיכל כולו בטבלאות של זהב שהן אמה על אמה כעובי דינר זהב. ולרגל היו מקפלין אותן ומניחין אותן על גב מעלה בהר הבית, כדי שיהו עולי רגלים רואין שמלאכתם נאה ואין בה דלם.

ברייתא שבה נותנים הרקע לעצים שהקדישו אבותיהם של אנשי יריחו: תנא, **אבא שאול אומר:** קורות של שקמה היו ביריחו, והיו בעלי זרועות נוטלין אותן בזרוע.
עמדו בעלים והקדישום לשמים. עליהם ועל כיוצא בהם אמר אבא שאול בן בטנית משום אבא יוסף בן חנין: **אוי לי מבית בייתוס אוי לי מאלתן, אוי לי מבית חנין אוי לי מלחישתן, אוי לי מבית קתרוס אוי לי מקולמוסן, אוי לי מבית ישמעאל בן פיאכי אוי לי מאגרופן.** שהם כהנים גדולים, ובניהן גיזברין, וחתניהם אמרכלין, ועבדיהן חובטין את העם במקלות.

עוד ברייתא בעניין המקדש: תנו רבנן: **ארבע צווחות צוחה עזרה. ראשונה:** צאו מכאן בני עלי שטימאו היכל ה'. **ועוד צווחה:** צא מיכן יששכר איש כפר ברקאי שמכבד את עצמו ומחלל קדשי שמים, דהוה כריך ידיה בשיראי ועביד עבודה. **ועוד צווחה העזרה:** שאו שערים ראשיכם ויכנסו ישמעאל בן פיאכי תלמידו של פנחס, וישמש בכהונה גדולה. **ועוד צווחה העזרה:** שאו שערים ראשיכם ויכנסו יוחנן בן נרבאי תלמידו של פנקאי, וימלא כריסו מקדשי שמים. אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי שהיה אוכל שלש מאות עגלים, ושותה שלש מאות גרבי יין, ואוכל ארבעים סאה גזלות בקינוח סעודה. אמרו: כל ימיו של יוחנן בן נרבאי לא נמצא נותר במקדש.
שאלה: מאי סלקא ביה ביששכר איש כפר ברקאי?

תשובה: אמרי: מלכא ומלכתא הוו יתבי - **מלכא אמר:** גדיא יאי, **ומלכתא אמרה:** אימרא יאי.
אמרו: מאן מוכח - כהן גדול, דקא מסיק קרבנות כל יומא.
אתא איהו אחוי בידיה: אי גדיא יאי - יסק לתמידא!
אמר מלכא: הואיל ולא הוי ליה אימתא דמלכותא - ניפסקו לימיניה.
יהב שוחד ופסקיה לשמאליה.
שמע מלכא ופסקיה לימיניה.
תגובה 1: אמר רב יוסף: בריך רחמנא דאשקליה ליששכר איש כפר ברקאי למיטרפסיה מיניה בהאי עלמא.

תגובה 2: אמר רב אשי: יששכר איש כפר ברקאי לא תנא מתניתין. דתנן, **רבי שמעון אומר:** כבשים קודמים לעזים בכל מקום, יכול מפני שמובחרין במינן - **תלמוד לומר אם כפס יפ'א קרפט** - מלמד ששניהן שקולין כאחד.
תגובה 3: רבינא אמר: אפילו מקרא נמי לא קרא, דכתיב **אם כפס אם עי** אי בעי - כבש ליייתה, אי בעי - עז ליייתה.

